

Alkotmánybíróság
1535 Budapest, Pf. 773.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	UV/1766-D/2015
Érkezett:	2015 JÚN 15.
Példány:	1
Melléklet:	1 db
Kezelőiroda:	H

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (2) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a magánnyugdíjról és a magánnyugdíjpénztárakról szóló 1997. évi LXXXII. törvény (a továbbiakban: Mpt.) 83. §-a 2015. január 1-jén hatályba lépett (1a) bekezdésének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel a rendelkezés sérti az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdését, II. cikkét, VIII. cikkének (2) bekezdését, XIII. cikkének (1) bekezdését és XV. cikkének (2) bekezdését.

Kérem továbbá az Mpt. 110. § (3) bekezdésének és 126. §-ának megsemmisítését, mivel ezek a 83. § (1a) bekezdésére hivatkoznak, és annak megsemmisítése esetén értelmetlenné válnak.

* * *

2014. december 29-én került kihirdetésre a Magyarország 2015. évi központi költségvetésének megalapozásáról szóló 2014. évi XCIX. törvény, amely 2015. január 1-jei hatállyal a következő rendelkezések beiktatásával módosította az Mpt.-t.

- 1) Az Mpt. 83. §-a a következő (1a) bekezdéssel egészült ki:
„(1a) A pénztár jogutód nélkül végelszámolással megszűnik, ha a tagdíjfizető tagok száma a megelőző hat hónap átlagában legalább kettő hónapon keresztül a taglétszám hetven százaléka alá csökken.”
- 2) Az Mpt. 110. §-a a következő (3) bekezdéssel egészült ki:
„(3) A pénztár tevékenységi engedélyét a 83. § (1a) bekezdése szerinti esetben vissza kell vonni.”
- 3) Az Mpt. a következő 126. §-sal egészült ki:
„126. § A Magyarország 2015. évi központi költségvetésének megalapozásáról szóló 2014. évi XCIX. törvénnyel megállapított 83. § (1a) bekezdését először 2015. szeptember 30-át követően kell az ezt megelőző hat hónap vonatkozásában alkalmazni.”

Az Mpt. 83. § (1a) bekezdésének (a továbbiakban: a támadott rendelkezés) hatályba lépésével közvetlenül, bírói döntés nélkül jogsérelem következett be, és nincs a jogsérelem orvoslására szolgáló jogorvoslati eljárás. Érintettségem azon a tényen alapul, hogy az Mpt. 4. § (2) bekezdés c) pontja szerinti pénztártag vagyok, melynek igazolására mellékelem a [REDACTED] Magánnyugdíjpénztár által kiállított 2014. évi számlaegyenleg értesítő másolatát. Mindezek alapján az Abtv. 26. § (2) bekezdésének (illetve az Alaptörvény ott hivatkozott 24. cikk (2) bekezdés c) pontjának) értelmében jogosult vagyok az Alkotmánybíróság eljárásának

indítványozására, és az Alkotmánybíróság hatáskörrel bír indítványom elbírálására. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben biztosított száznolcvan napos határidő a hatályba lépés napjától számítandó, 2015. június 30-án jár le, vagyis indítványom benyújtására időben került sor.

Az Alaptörvény Q) cikk (3) bekezdése szerint Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé. Az 1993. évi XXXI. törvény kihirdette az emberi jogok és az alapvető szabadságjogok védelméről szóló Egyezményt (és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyvet; a továbbiakban együtt: Egyezmény). Így az Alaptörvény által védett alapvető jogok tartalmának értelmezése során irányadó az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) esetjoga is.

A jogbiztonság sérelme

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerint Magyarország jogállam.

A jogállamiság követelményének számos összetevője van, egyben eredője is egyéb külön alkotmányos értékeknek. A jogállamiság az állam működésének egyik meghatározó elve, melynek át kell hatnia a jogrendszer egészét. A jogállamiság egyik feltétlen ismérve a jogbiztonság, mely megköveteli az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát, az egyes normák egyértelműségét. Ebből fakadóan a jogszabály szövegének értelmes és világos, a jogalkalmazás során felismerhető normatartalmat kell hordoznia.

A jogsérelem lényege: a támadott rendelkezés egyértelmű értelmezhetőségének hiánya a jogbiztonság sérelmét okozza.

A magánnyugdíjpénztárak felügyelet ellátó Magyar Nemzeti Bank (a továbbiakban: MNB) 2015. április 24-én – több mint három hónappal a támadott rendelkezés hatályba lépése után – állásfoglalást adott ki “a magánnyugdíjpénztári tagdíjfizetés egyes kérdéseivel kapcsolatban”.¹ Az egyértelműség hiányát bizonyítja önmagában az állásfoglalás kibocsátásának ténye, és hogy az MNB a kérelmező által a támadott rendelkezéssel kapcsolatban feltett hét kérdésről mintegy másfél oldal terjedelemben, részletes indokolással fejtette ki álláspontját – egyértelmű jogszabályszoveg esetén ugyanis indokolatlan lett volna állásfoglalást kibocsátani, és az MNB álláspontját részletesen alátámasztani. Mindezen túl az állásfoglalás hangsúlyozza, hogy véleménye nem tekinthető kötelező erejű állásfoglalásnak. Így kijelenthető, hogy a jogszabály oly mértékben értelmezhetetlen, hogy ez alkalmazását kiszámíthatatlanná, a norma címzettjei számára előreláthatatlanná teszi.

Az emberi méltósághoz való jog sérelme

Az Alaptörvény II. cikke szerint az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

Az emberi méltóság mint az általános személyiségi jog anyajoga magában foglalja az önrendelkezés szabadságához való jogot, a cselekvési autonómiát is.

A jogsérelem lényege: a támadott rendelkezés sérti az önrendelkezés szabadságához való jogot, a cselekvési autonómiát, mivel az adott pénztártag hiába tesz meg minden tőle

¹:Megtalálható az MNB honlapján: [https://felugyelet.mnb.hu/data/cms2430466/tmpEAD3.tmp\(10986026\).pdf](https://felugyelet.mnb.hu/data/cms2430466/tmpEAD3.tmp(10986026).pdf)

telhetőt – fizet tagdíjat akár a nehezen értelmezhető rendelkezés legszigorúbb értelmezése szerint – a magánnyugdíjpénztára megszűnésének elkerülése érdekében, a tagság általa elérhetetlen, befolyásolhatatlan kisebbsége magatartásával (mulasztásával) az egyén céljának megvalósulását ellehetetlenítheti.

Az Alaptörvény széles körű védelemben részesíti a szabad, tájékozott és felelősségteljes döntésre képes ember rendelkezési jogát. E rendelkezési joggal ellentétes a támadott rendelkezés, mely szerint a tagságnak akár 30,01 százaléka formális döntés nélkül, egyszerűen az egyébként önkéntes tagdíjfizetés tudatos vagy nem tudatos elmulasztásával a pénztár megszűnését idézheti elő. Nem tehet ki a törvényhozó egyetlen pénztártagot sem annak a megaláztatásnak, amelyet a tehetetlenség érzéséből következően elszenvedni kénytelen: hiába az önkéntességet, önkormányzatiságot hangsúlyozó szabályozás, a valóságban az egyén törekvése zátonyra futhat amiatt, hogy a nagy létszámú, általa jellemzően személyesen csak kis számban ismert tagság meghatározott számú tagja nem kooperál vele.

Az egyesülés szabadságához való jog megsértése

Az Alaptörvény VIII. cikkének (2) bekezdése szerint mindenkinek joga van szervezeteket létrehozni, és joga van szervezetekhez csatlakozni. Az Egyezménynek a gyülekezés és egyesülés szabadságát rögzítő 11. cikke szerint mindenkinek joga van a békés célú gyülekezés szabadságához és a másokkal való egyesülés szabadságához, beleértve érdekei védelmében a szakszervezetek alapítását és az azokhoz való csatlakozásnak a jogát.

Az EJEK esetjoga szerint az “egyesülés” kifejezés autonóm jelentéssel bír; nemzeti jog általi kategorizálása csak relatív értékkel rendelkezik, és csupán kiindulási pontot képez.² Az Egyezmény 11. cikke által nyújtott védelem nem korlátozódik az egyesülés létrejöttére, hanem kiterjed teljes életciklusára.³

A jogsérelem lényege: a támadott rendelkezés sérti az egyesülés szabadságához való jogot, mert a magánnyugdíjpénztár, mint a természetes személyeket tömörítő társulás viszonyaiba súlyos beavatkozást jelent, hogy az önkormányzatiság talaján működő szervezet fennmaradását minősített többség által követendő magatartás megvalósulásához köti.

Amikor az önkéntes kölcsönös biztosító pénztárakról szóló 1993. évi XCVI. törvény (Öpt.) létrehozta az önkéntes (kiegészítő) nyugdíjpénztárak intézményét, a törvény indokolása kifejtette: “A piacgazdaság kiépítésének jelenlegi szakaszában egy olyan új intézménytípus kialakítása célszerű, amely a **természetes személyek társulásával** jön létre, és amely sajátos gazdálkodási és működési elvek szerint a tagsági kör társadalmi érdekét szolgálja”. Az új jogintézmény sajátos céljára, gazdálkodására és működésére figyelemmel ésszerű volt, hogy az önkéntes nyugdíjpénztárak ne az egyesülési jogot akkor szabályozó 1989. évi II. törvény hatálya alá tartozzanak, noha az utóbbi a 3. § (1) bekezdésével így definiálta a társadalmi szervezetet: “olyan önkéntesen létrehozott, önkormányzattal rendelkező szervezet, amely az alapszabályban meghatározott célra alakul, nyilvántartott tagsággal rendelkezik, és céljának elérésére szervezi tagjai tevékenységét”, és az Öpt. máig változatlan 3. §-ának (4) és (1) bekezdése szintén rögzíti az önkéntesség és az önkormányzati működés alapelvét. Ezek alapján azt állítom, hogy az önkéntes nyugdíjpénztár az EJEK joggyakorlatában kialakult “egyesülés” fogalomnak megfelel.

² Chassagnou és társai kontra Franciaország [GC](25088/94, 28331/95, 27443/95), 1999. április 29., 100. §

³ United Communist Party of Turkey és mások kontra Törökország [GC](19392/92), 1998. január 30., 33. §

Egyáltalán nem meglepő, hogy az Mpt. indokolása nem tett utalást az egyesülési jogra, hiszen 1997-ben a **kötelező** nyugdíjrendszer második pilléréként hozta létre a magánnyugdíjpénztár intézményét, de így is rögzítette, hogy “[a] törvény az önkéntes kölcsönös nyugdíjpénztárak tapasztalataira építve, az önkéntes kölcsönös biztosító pénztári szervezeti és működési modellt alapul véve, azt továbbfejlesztve szabályozza a kötelező magánnyugdíj pénztárak szervezetét és működését”. Az önkormányzati működés elvét az Mpt. 5. § (1) bekezdése a hatályba lépés óta változatlanul tartalmazza, és a magánnyugdíjpénztárak szabályozásában bekövetkezett változások eredményeképp mostanra minden kötelező elem megszűnt: a belépés és a tagdíjfizetés önkéntes, az utóbbi mértékét és a nemfizetés esetén az egyént sújtó szankciókat csak a pénztár szervezeti-működési szabályzata írja elő. A két nyugdíjpénztár-típus (a magán és az önkéntes) tehát mára oly mértékben hasonlóná vált, hogy a magánnyugdíjpénztár is megfelel az EJEB által használt autonóm “egyesülés” fogalomnak.

A támadott rendelkezés semmilyen módon nem veszi figyelembe, hogy a tagságot alkotó magánszemélyek többsége a pénztár, mint “egyesülés”, fennmaradását vagy megszűnését kívánja-e.

A tulajdonhoz, a javak békés élvezetéhez való jog sérelme

Az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. A (2) bekezdés szerint tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet. Az Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikke szerint minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához; az angol eredeti szöveghű fordítása szerint “a javai békés élvezetéhez”.

Az EJEB esetjoga szerint a védett javak természete lehet “létező vagyon” vagy olyan követelés, ami magában foglalja az igényeket, amikkel kapcsolatban a kérelmező igazolni tudja, hogy legalább “jogos várománya” van a tulajdonjog effektív élvezetére.⁴

A jogsérelem lényege: a támadott rendelkezés súlyosan korlátozza a pénztártag tulajdonát képező követelés – akár “létező vagyon”-ként, akár “jogos váromány”-ként tekintünk rá – békés élvezetét, mivel jelen idejű fenyegetést tartalmaz a követelés fennmaradását illetően.

Az EJEB a *Sporrong és Lönnroth kontra Svédország*⁵ ügyben az Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikkéből fent is idézett első mondatra hivatkozva állapított meg jogsérelmet. A szóban forgó ügyben – hasonlóan a támadott rendelkezésnek a pénztártagok tulajdonát képező követelésre eddig gyakorolt hatásához – nem került sor sem kisajátításra, sem a használatnak a köz érdekében történő szabályozására. Az EJEB mégis jogsértőnek találta, hogy a tulajdon élvezetét beárnyékolta egy kisajátítási engedély, melynek alapján hosszú időn keresztül teljes bizonytalanságban voltak, hogy egy általuk befolyásolhatatlan döntés alapján meg lesznek-e fosztva (s ha igen, mikor) tulajdonuktól. E körülmények is fennállnak a jelen indítvánnyal érintett ügyben. Az erőteljesen analóg helyzet alapján állítom, hogy a támadott rendelkezés ellehetetleníti a tulajdonomat képező pénztártagi követelés békés élvezetét. A követeléstől való megfosztás esetén hiába léphetnék át más magánnyugdíjpénztárba: ha jelenlegi magánnyugdíjpénztáram a támadott rendelkezés erejénél fogva megszűnhet, akkor ez ugyanúgy

⁴ Többek között: *Fabris kontra Franciaország* [GC](16574/08), 2013. február 7., 50. §

⁵ *Sporrong és Lönnroth kontra Svédország* (7151/75, 7152/75), 1982. szeptember 23., 69-74. §

áll a többi pénztárra. Az esetleg több megszűnésből és átlépésből álló folyamat végén pedig a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe visszakérülve a most meglévő tulajdonom helyett (a visszalépő tagi kifizetésen túl) egy kifejezetten váromány (és egyáltalán nem "létező vagyon") természetű vagyoni jogot kapnék csupán, melynek effektív élvezete idejére az értékállóságot sokkal több veszély fenyegeti, mint a magánnyugdíjpénztártól kapható nyugdíj szolgáltatás értékállóságát.

A diszkrimináció tilalmának megsértése

Az Alaptörvény XV. cikkének (2) bekezdése értelmében Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja. Az Egyezménynek a megkülönböztetés tilalmát rögzítő 14. cikke szerint az Egyezményben meghatározott jogok és szabadságok élvezetét minden megkülönböztetés, például nem, faj, szín, nyelv, vallás, politikai vagy egyéb vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés szerinti vagy egyéb helyzet alapján történő megkülönböztetés nélkül kell biztosítani.

A jogsérelem lényege: magánnyugdíjpénztári tagságom olyan "egyéb helyzet"-et jelent, amelynek alapján az eddigiekben felsorolt alapvető jogok (az emberi méltósághoz való jog, az egyesülés szabadságához való jog, a tulajdonhoz való jog) élvezetében hátrányt szenvedek mindazokkal szemben, akik önkéntes nyugdíjpénztárban rendelkeznek nyugdíjcélú megtakarítással, de nem tagjai magánnyugdíjpénztárnak. Az önkéntes nyugdíjpénztárakra ugyanis nem vonatkozik olyan szabály, amely szerint a tagdíj fizetési arány meghatározott szintje alatt a pénztárnak meg kellene szűnnie.

Önkényes az a különbségtétel, amely más-más jogkövetkezményeket rendel a 70 százalékot el nem érő tagdíj fizetési arányhoz egy magánnyugdíjpénztár és egy önkéntes nyugdíjpénztár esetében. Mindkét fajta pénztárban azért tartják pénzüket a tagok, hogy időskori megélhetésük anyagi alapjainak megteremtésében az öngondoskodásnak is szerepe legyen. A magánnyugdíjpénztárakra vonatkozó szabályozás 2010 óta végbement változásai eredményeképp mindkét pénztártípusban önkéntes a tagság és a tagdíj fizetés. A működés és a gazdálkodás alapelvei rendkívül nagymértékű hasonlóságot mutatnak. Indokolatlan ezért, hogy a 70 százaléknál alacsonyabb tagdíj fizetési arányt felmutató magánnyugdíjpénztárnak meg kelljen szűnnie, ha egy ugyanolyan (vagy akár alacsonyabb) tagdíj fizetési aránnyal jellemezhető önkéntes nyugdíjpénztár tovább működhet.

Az *Andrejeva kontra Lettország*⁶ ügyben az EJEB elutasította a lett kormány azon érvét, hogy a lett állampolgársággal nem rendelkező kérelmező saját döntése alapján (például lett állampolgárságot szerezve) lehetne olyan helyzetben, amelyben nem éri hátrányos megkülönböztetés, ugyanis az Egyezmény 14. cikkének csak akkor van ténylegesen értelme, ha az egyes konkrét ügyekben a kérelmezőnek a cikkben felsorolt feltételekkel összefüggő személyes körülményeit olyan módon veszik figyelembe, ahogyan azok ténylegesen fennállnak. Ennél fogva jelen indítvánnyal összefüggésben sem merülhet fel, hogy a társadalombiztosítási rendszerbe visszalépve saját döntésem alapján mentesülhetnék a hátrányos bánásmód alól.

* * *

⁶ *Andrejeva kontra Lettország* (55707/00), 2009. február 18., 91. §

Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése, vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében korlátozható. Adott korlátozás lehet az Alaptörvénynek megfelelő vagy alaptörvényellenes. Az alapjog-korlátozás alkotmányosságának a feltételeit általában az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése – az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatát alaptörvényi szintre emelve – tartalmazza. Eszerint alapvető jog más alapvető jog érvényesülése, vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Az Alkotmánybíróság ennek kapcsán kimondta: „[a]z állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközeihez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással. **A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni.** Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan.”⁷

A T/2141. számú törvényjavaslatnak a támadott rendelkezéshez fűzött indokolása az egyetlen forrás, amelyből a cél megismerhető: eszerint “[a] még meglévő magánnyugdíjpénztári vagyon védelmében a magánnyugdíjpénztár végelszámolással történő megszüntetése esetei közé bekerül, hogy megszüntetendő [a] pénztár, ha a tagdíjfizető tagok száma a megelőző hat hónap átlagában legalább kettő hónapon keresztül a taglétszám 70%-a alá csökken”.

A cél tehát a magánnyugdíjpénztári vagyon védelme. A folyó tagdíjfizetések és a magánnyugdíjpénztári vagyon viszonyának megértéséhez fontos felidézni az Mpt. 62/A. § (1) bekezdését, mely szerint “[a] fedezeti tartalék javára a pénztár a tagdíj, tagdíjcélú támogatás legalább 97,5 százalékát köteles jóváírni” – csupán a fennmaradó legfeljebb 2,5 százalék kerülhet a működési és likviditási tartalékba.

Értelmezhetetlen a fedezeti tartaléknak megfeleltethető vagyonrész védelme a tagdíjfizetés eszközével, ugyanis a fedezeti tartalékot önmagában az Mpt. 59. § (4) bekezdése védi azáltal, hogy felsorolja a fedezeti tartalék terhére elszámolható kiadásokat. Ezek közül kifejezetten a tagot szolgálják a szolgáltatások kiadásai [a) pont], az átlépő tagot fogadó pénztár javára megfizetett összegek [b) pont] és a tagoknak piaci értéken visszatérített összegek [d) pont] – az ilyenek miatti fogyatkozás ellen nincs miért védekezni. A c) és e) pont pedig együttesen a fedezeti tartalék befektetésének (a befektetési kiadások levonása utáni) esetlegesen negatív eredménye – ami ugyan sajnálatos, de egyrészt a befektetési kockázatot vállaló pénztártag által elfogadott rizikó része, másrészt az ellene való védekezés módja nem a további befizetés, hanem a pozitív hozamú befektetésekre törekvés.

Az egyetlen értelmes cél tehát a likviditási és működési tartalék feltöltése lehet: gyakorlatilag annak biztosítása, hogy a működésre fordítható vagyonrész előjele soha ne forduljon negatívba. Ez kétségtelenül legitim cél, azonban az elérésére választott eszköz, amely a támadott rendelkezésben ölt testet, nyilvánvalóan nem lehet szükséges és arányos. A 70 százalékos tagdíjfizetési arány el nem érése esetén beálló jogkövetkezmény kirívóan súlyos, és a legkevésbé sem szolgálja a vagyon védelmét. Beállhat olyan esetben is, amikor az elérni kívánt célt – a

⁷ 24/2014. (VII.22.) AB határozat, Indokolás [134]

biztonságos működésre fordítható pénzeszközök rendelkezésre állását – még semmilyen veszély nem fenyegeti. Az pedig kifejezetten ésszerűtlen előírás, hogy minden működésre fordítható 2,5 forint mellé a tagok fizessék még meg ennek 39-szeresét (97,5 forintot) – az előbbi ugyanis akár kevésnek is bizonyulhat, míg az utóbbi teljesen felesleges, ha a tag nem kívánja a magánnyugdíjpénztárból várható nyugdíj szolgáltatás értékét tovább növelni, hanem megelégszik azzal, hogy a múltbeli tagdíj fizetéseit a pénztár pozitív reálhozamú befektetési stratégia követésével gyarapítja.

A feltételezhető cél elérésére választott eszköz tehát mindenekelőtt alkalmatlan, de esetleges alkalmasságát feltételezve is a jogállamiság, az emberi méltósághoz való jog, az egyesülés szabadságához való jog és a tulajdonhoz és örökléshez való jog szükségtelen és aránytalan korlátozását jelenti, valamint a diszkrimináció tilalmába ütközik. A cél elérésére legalább ennyire alkalmas, de enyhébb alapjog-korlátozással járó megoldás lehetne, ha kifejezetten a pénztár működési alapjához történő, ésszerű mértékű hozzájárulást írta elő a törvény; ha a jogkövetkezmények nem a pénztár és a tagság egészét, hanem csak az előírásnak eleget nem tevő tagot sújtják; ha megszűnés esetén a tag önkéntes nyugdíjpénztárba is átutaltathatná fennálló követelését – és a példálózó felsorolás még hosszán folytatható lenne.

* * *

Az Abtv. 52. § (5) bekezdésében előírt, az adataim kezelésére vonatkozó nyilatkozattételi kötelezettségnek azzal teszek eleget, hogy kijelentem: jelen alkotmányjogi panasz indítványomban szereplő személyes adataim nyilvánosságra hozatalához **nem járulok hozzá.**

Az Abtv. 57. § (1a) bekezdése a 26. § alapján indult eljárásokban az indítványozó hozzájárulásától teszi függővé az indítvány közzétételét. **Az indítvány közzétételéhez nem járulok hozzá.** Kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság ne hozzon nyilvánosságra mást, mint – a személyes adatok törlése mellett – az indítványban foglalt alkotmányossági kérelem lényegét.

Beadványomhoz **melléletként** csatolom a [REDACTED] [REDACTED] r által kiállított 2014. évi számlaegyenleg értesítőm másolatát.

Budapest, 2015. június 12.

